



Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. Vtrùm quando utraque, vel una saltem præmissa sit de Fide,
conclusio objectiva sit de Fide.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO TERTIA.

*Verum quando utraque, vel una saltem
præmissa est de Fide, conclusio
objectiva sit de Fide.*

I.
*Preponitur
status pra-
sensu diffi-
cultatis.*

DIXIMUS actum conclusionis ex duabus præmissis per formam syllogisticam deductum, non esse actum Fidei, cum non auctoritate divinâ, sed discursu nitatur, nec ad revelationem Dei immediatè terminetur, quod in actu Fidei ostendimus omnino esse necessarium. Nunc ergo ulterius inquirimus, utrùm materia, seu objectum huiusmodi conclusionis sit de Fide, seu tale, ut actus Fidei circa illud elici possit, si nimirum debito modo, immediatè scilicet propter auctoritatem divinam in rem illam tendat, ita scilicet ut erraret circa Fidem, qui eam negaret. Debent quidem actus aliqui intellectus, seu discursus antecedere, non ut causa huius assensus, sed ut aliquid proponens objectum, & hoc modo intellectum disponens ad actum Fidei elicendum, seu ad objectum illud propter auctoritatem & revelationem divinam credendum.

*Actus aliqui
intellectus
procedere
debent ut
quodammodo
dispositio.*

II.
*Prima sen-
tentia docet
ad Fidem
sufficere re-
velationem
virtualem.*

Prima sententia affirmat objectum conclusionis ex unâ præmissâ de Fide, & aliâ naturali evidente deductâ esse semper de Fide; qui proinde auctores docent assertiones omnes Theologicas esse de Fide; ad Fidem quippe sufficere affirmant quòd aliquid virtualiter reveletur: ita Cano de locis, lib. 6. cap. ult. ad 10. Catharinus de gratiâ, assert. 6. Vega lib. 9. in Trident. cap. 39. Vasquez 1. part. Disp. 5. cap. 3. Maratus ibidem, Disp. 2. sect. 5. Tannerus ibidem, Disp. 1. q. 5. dub. 3. qui ulterius addit, etiamsi propositio naturalis non sit evidens, sed tantum moraliter certa, adhuc conclusionem ex duabus illis præmissis deductam, esse de Fide.

III.
*Secunda
sententia
negat vir-
tualem re-
velationem
sufficere ad
Fidem.*

Secunda sententia docet, ad Fidem non sufficere revelationem virtuales, & consequenter objectum conclusionis vel ex unâ de Fide, & alterâ naturali evidente, vel etiam ex duabus præmissis de Fide deductâ, negat esse de Fide: ita Gregorius in Prolog. quæst. 1. art. 4. Major, Okan, Gabriel, Molina 1. part. quæst. 1. art. 2. dub. 1. & 3. Granado ibidem, Disp. 3. sect. 2. idem tenet Capreolus, Caietanus, & alii, videturque communis Thomistarum opinio.

IV.
*Tertia sen-
tentia affir-
mat, quan-
do præmissa
universalis
est de Fide,
omnia sin-
gularia esse
de Fide.*

Tertia sententia asserit, objectum conclusionis deductâ ex unâ de Fide, & aliâ evidente naturali tunc esse de Fide, quando conclusio confusè continetur in illâ præmissâ de Fide: ita Suarez hic, Disp. 3. sect. 11. & alii. Ait ergo hæc sententia, quando revelatio est immediatè de aliquo toto, per eam revelari immediatè omnia singularia, sicque circa unumquodque ex illis singularibus elici posse actum Fidei, si per principium naturale ei applicetur, seu proponatur intellectui.

V.
*Revelatio
duplex, for-
malis seu
immediata
& virtualis
seu media-
ta.*

Ad rem hanc clariùs percipiendam, advertere oportet revelationem duplicem esse, *formalem & virtuales*. Formalis revelatio illa est, per quam res aliqua directè & immediatè ac in se reveletur. Sic Deus immediatè in Scripturâ revelavit, se coelum & terram creasse, Adamum peccasse, &c. Secundò quando est revelatio alicujus totius universalis, tunc enim immediatè, ut proximè dictum est, quamvis confusè revelatio fertur in omnia singularia, ut *omnis homo* immediatè sig-

nificat Petrum, Paulum, Joannem, &c. etiamsi clarè & distinctè per illum terminum communem non exprimentur, sed generatim tantum & confusè.

Revelatio *virtualis* est, quando objectum aliquod non immediatè in se reveletur, sed mediatè tantum, dum scilicet reveletur aliquid, quicum objectum illud habet connexionem, sive realiter ab eo distinguatur, sive non. Ponamus exempli causa potentiam risivam, seu risibilitatem, aliquo modo ab humanâ naturâ distingui: quærimus; cum non sit formaliter revelatum, Christum habere potentiam ridendi, ex eo quòd reveletur eum esse hominem, cum sint objecta distincta; Utrùm saltem reveletur virtualiter, seu an ex connexionem illâ potentie risivæ cum humanâ naturâ conferri debeat de Fide, Christum habere potentiam ridendi.

VI.
*Exponitur
in quo sit
revelatio
virtualis.*

*Fundatur
hæc revelatio
in connexionem
unius prædicati cum
alio.*

Advertendum secundò, non esse hæc questionem, Utrùm præmissæ, ex quibus conclusio illa deducitur, faciant illam de Fide; hoc enim nullo modo ita se habet, imò, ut supra ostendimus, hæc deductio oblat potius actui Fidei, qui non bonitate consequentie, sed divinâ auctoritate & revelatione niti debet. Præmissæ ergo solum ostendunt objectum illud esse de Fide, ita ut actu Fidei debito modo ei applicato, seu qui ad objectum simul & divinam auctoritatem terminatur, credi possit. Præmissæ itaque citius rem evolvendo; clarè ostendunt id contineri in propositione universali; quod antea in eâ continebatur solum obscurè, sicque, ut dixi, non faciunt, sed ostendunt objectum illud esse de Fide.

VII.
*Præmissa
non faciunt,
sed ostendunt
conclusionem
objectivam
esse de Fide.*

*Quid ad ob-
jectum Fidei
conferans
præmissa.*

SECTIO QUARTA.

*Assertiones varia de conclusione obje-
ctiva ex unâ præmissâ de Fide
deductâ.*

PRIMA Conclusio: Omne & solum revelatum est de Fide, seu objectum, ad quod proprius actus Fidei divinæ terminari potest. In hoc conveniunt auctores utriusque sententie: & ratio est clara; ubi enim actus aliquis invenit objectum suum formale, potest in illud tendere; ubi non invenit, non potest: objectum autem formale Fidei, ut sæpe diximus, est revelatio & auctoritas divina, seu auctoritas nobis circa rem aliquam per revelationem applicata. Tota ergo difficultas est, quid censetur revelatum, & utrum ad hoc sufficiat, quòd talem cum re revelatâ habeat connexionem, ut ex eâ per discursum, seu præmissas ritè dispositas per legitimam consequentiam deduci possit.

I.
*Nihil est de
Fide, nisi
quod est re-
velatum.*

*Difficultas
totâ est,
quid sit re-
velatum.*

Secunda Conclusio: Ex eo quòd aliquid reveletur, non sequitur omne cum eo identificatum revelari, aut esse materiam Fidei. Exempli gratia, revelari potest Deus esse sapientem, etiamsi non reveletur eum esse ubique, cum hac sint prædicata virtualiter distincta, & vox sapiens non significet ubiquitatem, magis quam vox vitis rosam, aut aquila leonem. Unde si pastor aliquis erudiens puerum dicat, *Deus dicit se esse infinitè sapientem*, nullam faciendo de aliis Dei attributis mentionem, credit puer Deum esse infinitè sapientem, reliqua verò attributa non credit. Quare, ut tomo præcedente in materiâ de

II.
*Revelatio
aliquo, non
revelatur
omne illud
quod cum
eo identifica-
tur.*